

ПАРИЖЪ

1

Обичамъ твоитѣ безбройни сиви улици,
презъ вѣковетѣ уцѣлѣли тъмни кѣщи,
и кафенетата съ космополитна пѣстра публика,
и твоя дѣждъ, и замѣгленото небе намръщено.

Да гледамъ привечеръ, на Pont des arts поспрѣла,
повлѣклитѣ се черни шлепове по Сена,
Cité-то, като корабъ надъ водитѣ носъ подало,
готово сякашъ всѣки мигъ да трѣгне по течението.

Да скитамъ безъ посока, чужда и далечна,
залутана изъ непознатитѣ квартали,
или отъ нѣкоя тераса да погледамъ вечеръ
рѣката на тѣлпата, булевардитѣ залѣла.

Далечъ отъ тебе, изведнѣжъ настѣпватъ мигове —
зачезвамъ твоя димъ бензиновъ да подишамъ
и, болна отъ носталгия, се дигамъ и пристигамъ,
като въ родина, може би отъ другъ животъ предишенъ.

— Парижъ, огроменъ паякъ, спрѣлъ се неподвижно,
заметналъ тънката си мрежа надъ земята,
стоишъ и чакашъ -- жертвитѣ отъ вси страни прииждатъ,
изсмуквашъ имъ кръвта и, непотрѣбни, ги замѣташъ!